

Když k procházce po venku přibere neposedné dítě ještě neposedného psíka, jsou z toho obavy na druhou. Vždyť stát se může tolik věcí! Pes se může vysmeknout z ruky a běžet přes ulici za jiným psem. Nebo může vyběhnout za kočkou a našeho potomka bude táhnout za sebou po břiše. Nebo se ztratí, děcko ho bude hledat a ztratí se také.

Co s tím? Především psa od malička učíme, aby si vždy, než vstoupí do vozovky, na kraji chodníku sedl. Musí vědět, že dál bude smět jít až na povel, který mu dáme, když se přesvědčíme, že žádné auto nejede. Postupem času pejska ani nenapadne to udělat jinak. I naše dítě bude myslet na to, že si pes musí sednout a že má zodpovědnost i za jiný život než za ten svůj. A tím pádem i ono samo bude na ulici bezpečnější. Někdy je potřeba, aby dítě se psem jelo například autobusem, třeba když s ním dojíždí na cvičiště. První cestu samozřejmě absolvujeme společně. Protože jsme od začátku psa nezanedbávali, je dobře socializovaný a má zvládnutou základní poslušnost, nebude to žádný problém.

V prostředcích MHD musí mít náš pes náhubek. Je to nařízení a opravdu nemá smysl diskutovat s řidičem. Určitě nám budou okolí, ale i náš pes vděční, pokud zvíře naučíme náhubek nosit jinde než na jeho první cestě. Když náhubek psovi první nasadíme, je normální, že se ho chce zbavit. Proto ho okřikneme již známým slovem „Fuj!“ a na vodičku se s ním rozejdeme rychlým tempem, aby nemohl náhubek packami shazovat. Při tom se snažíme psa zabavit – například povel – „K noze!“ s obraty za chůze i na místě, „Sedni, lehni, vstaň!“ a podobně. Za chvíli pes začne náhubek brát jako něco, co patří k „výbavě“ na vycházku, a po delší době už ho nebude ani vnímat. Nesmíme zapomenout na to, že i pes musí mít platnou jízdenku. Pak už stačí se podívat na obrázek psa, vylepený na příslušném dopravním prostředku, který nám poradí, kde je vymezené místo pro nástup se psem.

Městské a obecní vyhlášky nám zase říkají, kde je dovolen volný pohyb psů. Platí, že všude jinde než na označených místech musíme psa vodit na vodičku. Vyhneme se nejen pokutě a nepříjemnostem, ale zajistíme tak i bezpečnost pro psa a jeho doprovod.

A protože my i naše dítě jsme slušně vychovaní, víme, že sbírat po našem miláčkovi hovínka je naprosto normální a patří to prostě k životu každého majitele psa. Možností máme více, od sáčků, které visí na ulicích, přes obyčejný mikrotenový sáček po lopatky – u těch je problém, do které kapsy pak strčit použitou lopatku, takže doporučuji používat pouze lopatky, na které je nasunut sáček, který se pak vyhodí a lopatka zůstává čistá. Existuje i „zmrazovací spray“, který exkrement zamrazí a tak lze i málo pevný odpad našeho psíka snadno zlikvidovat z chodníku. Bohužel zatím se k nám nedovází. Způsob úklidu po našem psovi na veřejnosti je pouze na nás, ale uklidit musíme už jenom proto, abychom nenahrávali na směrč zarputilým odpůrcům psů.

Občas se samozřejmě mohou vyskytnout krizové situace. Potom má nezřídká i dospělý majitel psa problém jak si v krizové situaci počínat. A což teprve dítě! Nebezpečných situací může nastat ve městě i na venkově nesčíslně a našeho potomka bychom na ně měli připravit: za

Dítě nemůže se psem vyrazit samotné ven, dokud ho fyzicky nezvládne

5. LEKCE DESATERA:

Pohyb psů po městě a chování v krizových situacích

Mnozí z nás, kteří jsme zaměstnanými rodiči, zažíváme každý den pocity strachu, že se našim ratolestem po cestě ze školy nebo na zájmový kroužek něco stane. Doba je velmi uspěchaná a provoz v mnoha městech opravdu přináší důvody k obavám.

prvé aby věděl, že mohou nastat, za druhé aby alespoň teoreticky tušil jak se zachovat. I když každá takováto situace je jiná, musíme se snažit už předem o zmírnění následků a to jak pro dítě, tak pro psa. Stresovým momentem pro dítě může být už to, když ho někdo začne omezovat v jeho právech někam se psem vstoupit (často jen proto, že se jedná o dítě, na dospělého by si netroufl), nebo když pes vyběhne za zvířem. Jednou ze situací, které jsou vcelku běžné, a přitom pro děti patří k nejhorším, jsou rvačky psů. Dítě, které svého psa miluje a najednou vidí, že se pere nebo mu dokonce teče krev, bývá zcela bezmocné, zoufalé, dostává se do velkého stresu a může dojít nejen k jeho psychické, ale i fyzické újmě, když se bude v zmatku snažit nějak pomoci. Proto bychom se my dospělí měli snažit těmto situacím co nejvíce bránit a především nepouštět dítě se psem, kte-

rý váží více než ono, mimo náš dosah. Dítě, které psa již fyzicky zvládá, musíme poučit o tom, že do rvačky dvou psů nesmí nikdy strkat ruce ani nohy, pouze svého psa chytit za zadní nohy či za ocas a odtahovat pryč, že se nesmí nikdy pokoušet rozevírat psům ve rvačce čelisti apod. Zodpovědnost za dítě i za psa máme my – dospělí, a tak bychom měli vždy zvážit, kam tuto neposednou dvojici „pustíme“, co jim dovolíme a co musí být tabu. V počátcích samostatných vycházek naší ratolesti s pejskem je dobré provádět nad nimi nenápadnou kontrolu – maličko je „špehovat“, abychom zjistili, zdali naše dítě poslouchá rady a nařízení, které jsme mu dali. Pokud ano, můžeme být přece jenom klidnější, když se tato dvojka vydá „do ulic“.

Příště: Návlek různých překážek

Kateřina Studená, Zuzana Daušová
– www.helpses.cz